

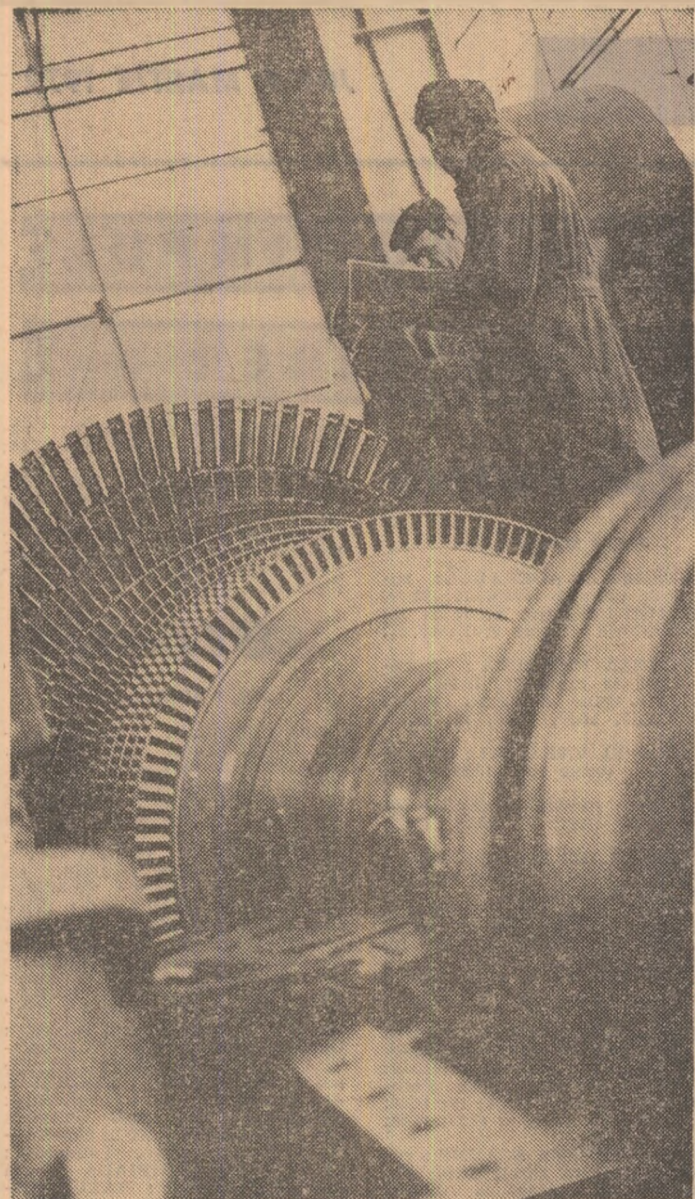
TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A PRIMIT PE CONDUCĂTORUL DELEGATIEI R. A. LIBIENE

În cursul dimineții de miercuri, 8 martie 1972, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit pe Abdel Salam Jalloud, membru al Consiliului Comandamentului Revoluției din Libia...

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVIII, SERIA II Nr. 7095 | 6 PAGINI — 30 BANI | JOI 9 MARTIE 1972

Colocuit în uzină Foto: GH. CUCU

Generațiile romantice ale „GRIVITEI ROȘII”

ÎN ORGANIZAȚIILE U.T.C. DIN ÎNTREAGA ȚARĂ SE DESFAȘOARĂ ÎN ACESTE ZILE COLOCVIUL-DEZBATERE „50 DE ANI DE LUPȚĂ ȘI MUNCĂ SUB STEAGUL PARTIDULUI”...

In pag. III

ORGANIZAȚIA NOASTRĂ ÎN PRAG DE ANIVERSARE

ÎNTREGUL TINERET AL ȚĂRII ERA CHEMAT DE PARTID LA LUPTA ANTIFASCISTĂ

Dialog cu prof. univ. PETRE CONSTANTINESCU-IAȘI

ANI DE UCENICIE

25 noiembrie 1918. În ziarul „Social-democrația” — înăruț Petre Constantinescu-Iași, în articolul intitulat „Către tineretele generațiilor”, scria: „Milioanele de țărani și muncitori, care formau baza economică și socială, tăna nească și tot ei vor forma temeliea noului stat al tuturor românilor — către ei trebuie să ne fie îndreptate mai mult privirile de acum înainte”.

2 decembrie 1918. În articolul

în suferință. Am trăit în mijlocul lor și am simțit nevoia de a lupta pentru descătușarea lor din situația grea în care se găseau. Am luptat pentru îmbunătățirea situației și pentru eliberarea în suferință, pentru că nu numai masele proletare se găseseră astăzi asuprite, ci și alte categorii de cetățeni.”

Între-o viață dedicată activității revoluționare profesorul comunist Petre Constantinescu-Iași, intelectual de prestigiu, a cunoscut îndeaproape frământările tineretului progresist, lupta U.T.C. sub directia îndrumare și conducere a partidului, pentru libertate, independență națională și progres social.

Încă de la începuturile activității sale — subliniază profesorul Petre Constantinescu-Iași — Partidul Comunist Român și-a legat existența de viața maseilor; așa cum a dovedit evoluția faptelor și evenimentelor istorice, a reușit să păstreze o permanentă legătură cu toate celele categorii ale populației la care cuvântul său nu putea pătrunde — în împrejurările ilegalității — nemijlocit. Era o perioadă când orice manifestare, orice activitate despre care organele de represie știau că este organi-

U.T.C. SEMICENTENAR

ÎN ÎNTIMPAREA SEMICENTENARULUI U.T.C. elevii Școlii profesionale de chimie din orașul Făgăraș, județul Brașov, au realizat un șantier al muncii voluntar-patriotice...

IT PANOURI, reprezentarea atitca întreprinderi din oraș, se constituie într-o element imagine a prezenței tinerilor din Timișoara în activitatea social-economică a întreprinderilor lor și a întregului oraș. Al 19-lea este desigur și opera de transformare a peisajului industrial și urban a orașului de pe Beza. Expoziția, deschisă în bulei centrată și lucree a stiețea a muncii depuse de cel peste 54.000 de tutești din municipiul la opera de transformare a peisajului industrial și urban a orașului de pe Beza. Expoziția, deschisă în bulei centrată și lucree a stiețea a muncii depuse de cel peste 54.000 de tutești din municipiul la opera de transformare a peisajului industrial și urban a orașului de pe Beza.

Prețierea, talentul și dăruirea tinerilor în munca de dezvoltare social-economică a Timișoarei sînt ilustrate și de e vitrina specială în care sînt prezentate trofeele câștigate de ei în competițiile sportive și profesionale inițiate de organizația U.T.C. La loc de frumusețe sînt cele două strungi de aur, trofeul suprem la care este orice tânăr strungar.

DORINA TURCU

(Continuare în pag. a IV-a)

PENTRU EI TRACTORUL NU MAI ARE SECRETE...

„Îl găsiți la drumul gății”, ni s-a spus la Măgurele, „căutați-l la finea”, ne-au îndrumat cei de la Gornetu-Cuib; „am văzut, acum un ceas, la sondă, în stînga soselei”, ne dă amănunte un țărăn din Bălăești; „vreți să ajungeți la el? luați-o pe ulița asta, și la capătul ei, în marginea satului îi găsiți”. Și, inscriindu-ne pe traseele indicate, de fiecare dată am reușit să-l găsim pe cel căutat. Pe cel din membrii cooperatori și specialiști deveniți, ca urmare a unei laudabile colaborări între conducerea Stațiunii pentru mecanizarea agriculturii Măgurele (județul Prahova) și consiliile de conducere ale cooperativelor agricole deservite, ucenici în deprinderea meseriei de mecanicizator. Se pregătesc în profesia de viitor a satului; sînt primii din satele lor care au luat hoștierea ca prin învățarea conducerii tractorului, a însușirii complexelor mașini agricole să devină mai utili cooperativelor agricole. Cine sînt acești „pioniери” ai noțiunii țărăn-mecanicizator? Gina Ariciu e cooperatoarea în cadrul fermei vegetale, Constanța Olteanu e ajutor de fermier, Elena Stoian lucrează la pomivitecultură, Elena Dumitru...

GH. FECIORU

(Continuare în pag. a IV-a)

Mijloace care să corespundă cerințelor realizării obiectivelor propuse

Interviu cu IOAN POPESCU secretar al C.C. al U.T.C.

— V-as ruga, tovarășe secretar, să formulați aprecierile pe care le socotiți mai importante cu privire la munca desăvîrșită de Comitetul județean Buzău al U.T.C. în domeniul activității profesionale-sociale cu tinerii de la sate. — Din punctul acesta de vedere am remarcat, ca și în alte județe, existența unor preocupări certe în vederea antrenării tinerilor la îndeplinirea procesului de modernizare și urbanizare a localităților rurale, a programelor naționale de dezvoltare a zootehniei, de valorificare a resurselor de apă, de îmbunătățiri funciare, la îndeplinirea...

MIRCEA TACCIU

(Continuare în pag. a IV-a)

În cabinetul tehnic al S.M.A. Măgurele, inginerul-șef Ioan Mirea explică, folosind instalațiile puse la punct pe plan local, sistemul electric al tractorului.

ÎN NUMĂRUL DE AZI

ÎN PAGINA A 2-A SPORT

O remiză onorabilă dar speranțe nu sînt. Campionatul mondial de hochei, grupa C.

ÎN PAGINA A 5-A

Opinii: MODERNITATE ȘI SPIRIT CRITIC. ETICA TINĂRULUI ACTOR. MĂRIA SA PĂCALĂ DETRONAT. VERSURI DE A. I. ZĂINESCU.

IMPERATIVELE UNEI ACȚIUNI

cerințelor realizării obiectivelor propuse

— Timp de aproape douăzeci de zile în județul Buzău s-a aflat un colectiv de îndrumare și control al C.C. al U.T.C. Obiectivele acestuia s-au concentrat îndeosebi asupra modului în care și-au desfășurat activitatea politico-educativă comitetul județean Buzău al U.T.C., comitetele comunale și organizațiile U.T.C. de la sate pentru mobilizarea tineretului la îndeplinirea sarcinilor izvorite din documentele de partid și de stat, din hotărârile Congresului al IX-lea al U.T.C., ale Plenarei C.C. al U.T.C. din 2-3 decembrie 1971. Propunîndu-și să realizeze o cunoaștere cât mai exactă a realității, membrii colectivului au participat la adunări generale ale uteciștilor, la adunări ale oamenilor muncii din S.M.A., I.A.S. și ale membrilor cooperatori angajînd cu fiecare prilej discuții directe cu tinerii asupra tuturor lucrurilor specifice vieții organizațiilor U.T.C. de la sate, inițind și înșirînd acțiuni diverse: politico-ideologice în cadrul formelor învățămîntului U.T.C., culturale, artistice, sportive de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, de muncă patriotică, de creștere a rîndurilor organizației, instruire ale activelor U.T.C. Asupra concluziilor reieșite ca urmare a analizelor întreprinse, am adresat cîteva întrebări tovarășului IOAN POPESCU, secretar al C.C. al U.T.C., în calitate de coordonator al activității colectivului care a efectuat deplasarea.

CÎT PRODUCEȚI DIN CE TREBUIA SĂ PRODUCEȚI?

Anchetă la Uzinele „Semănătoarea” din București pe o temă mereu actuală: INTEGRAREA ÎN PRODUCȚIE A TINERILOR ABSOLVENȚI

Anul trecut, colectivul secției II prelucrări mecanice a Uzinei „Semănătoarea” din București a primit în birourile sale 30 de tineri muncitori, sosiți de pe băncile școlii profesionale. Cei mai mulți s-au angajat imediat după absolvire, dorinți să-și ia în primire cât mai devreme strungul pe care l-au visat cîțiva ani. Au venit hotărîți să devină muncitori de nădejde, oameni de bază ai secției pe care se poate conta oricînd și oriunde.

O recentă vizită pe care am efectuat-o în județul Ialomița, ne-a dezvăluit o gravă abatere de la normele etice și profesionale, în jurul căreia s-a vorbit mult în comuna Lehliu-Gară și în satele de prin împrejurimi. Am găsit de cuvîntă să facem public cazul, cu atât mai mult, cu cît abaterile de la normele corectitudinii ne privesc deopotrivă pe toți, dintr-un motiv lesne de înțeles: acela de a nu mai permite pe viitor crearea condițiilor pentru reeditarea

Cum a fost pedepsit un falsificator cu o „aspră” muștrare... verbală

nu se putea găsi o explicație s.a.m.d. E de la sine înțeles că toate acestea aveau repercusiuni și în remunerarea mecanizatorilor, fapt care nu convenea oamenilor din secție. Și atunci, Vasile Filon a găsit soluția: de comun acord cu cîțiva confidenți din secția pe care o conducea, începînd să falsifice procesele verbale de recepție a lucrărilor agricole efectuate la C. A. P. Pelinu: fie că adăuga un unu „nevinovat” în fața grupului de două, trei cifre care reprezentau hectarele lucrate, fie că dubla procesele verbale, „dovedind” că aceeași suprafață de teren fusese lucrată de două ori. Azi așa, minei tot așa, și iată că valoarea lucrărilor-fantomă s-a ridicat în cîteva săptămîni la peste 72.000 lei, catapultînd secția mecanizatorilor de la Pelinu în rîndul secțiilor onorabile. Bineînțeles, banii nemuncați au trecut din bugetul C.A.P.-ului în cel al

S.M.A.-ului, criticile la adresa secției au încetat iar salariile tractoriștilor au început să se rotunjească frumuseț. Infracțiunea — că infracțiunea se numește în limbaj juridic această „joacă” de-a procesele verbale — a fost favorizată și de atitudinea fostului președinte al C.A.P.-Pelinu, Gheorghe Pașare, pentru care un contigiu interesat obște, cît interesele personale. Așa se face că, ocupat cu fel de fel de afaceri cu bunurile cooperativei, Gh. P. a găsit de cuvîntă să-și înnemizeze lui Vasile Filon un număr de procese-verbale pentru recepția lucrărilor agricole, stampilate și semnate de el în albu. Cu alte cuvinte, exact ce accepta Filon cînd visa la „îndeplinirea” și chiar „depășirea” planului. Jongleria lui a durat tot anul. În decembrie, datorită repetatelor sesizări ale cooperativelor, care observaseră cum sint furajii zăia în amiaza mare, deși es-

DRAGOMIR HOROMNEA

(Continuare în pag. a IV-a)

TINERI

de MIHAI BĂRBULESCU

Sîntem tineri atunci și atîc cît faptele noastre o arată. Cînd într-un fel sau în altul ne confruntăm vîrsta cu vîrsta celorlalți, cu vîrsta țării, cu rimurile ei. În august 1965 eram pe șantierul Hidrocentralei de la Porțile de Fier. La Gura Vîii se ridicaseră primele blocuri de locuințe, primele excavatoare mușcaseră din buza mîlului, primele mașini, acele Tatra uriașe, azvîrșiseră spre larg dig. Erau pușini oameni la început, în majoritatea tineri, unii trecuți prin școala șantierului, veniți de la Bicaz sau de la Argeș. Vîltoare erau și lucrurile care te lăsoau să ghicești geometria viitoare lucrări, zbaterea și așezarea ei în spațiu. Nu era deloc ușor, mai ales la început, pînă se așezau lucrurile, pînă se cunoșteau oamenii. Cei mai buni au rămas. Și-au împlinit înțerețea, și-au desăvîrșit-o, i-au încercat puțurile în beton și lumină în timp. Și tot de înțerețea unei țări, unor oameni scriu atunci cînd e vorba nu să construiască ceva, ci să aperi ce ai construit; tu și ai țării, tu și societatea. Eram în vara de după înurdății la Sighișoara, greu încercat de ape orăz transilvane. Pacea teo apoi o vedeam pe străzi, în tencuiala zidurilor, lăsose semne pe fețele oamenilor. În curtea fabricii de țesături din lîmă, la doi metri și jumătate înălțime pe perete, pînă unde trecuse apa, era scrisă de cîteva ori, cu vopsea albastră, pentru aducerea aminte, pentru rememorarea durerii, pentru o fixare a ei în trecut, de unde să nu mai revină, era scrisă o dată: 13 mai 1970. La cîteva sute de metri a fost greu încercată o altă fabrică, intrată în funcțiune în 1968, fabrica de țesături din mătase. Și toate acestea mi le arăta un tînăr, un om tînăr. Un om tînăr căruia dorea nu-l putea înduși o zîmbetului, atunci cînd nu mi vorbea de apă, de răzvrîțirile ei. Tinerii stăteau nopți și zile să curețe mașinile, să le repună în funcțiune, să spele mălăsoa murdăria de apă cu apă. Și tot despre un tînăr e vorba cînd scriu acum, la acest sfîrșit de fabrică, despre Nicolae Tușpanu, căpitanul portului Brăila. Despre unul din mirunații oameni de la porțile Dunării, serios, intrinsigant, amens, vesel, lubitor al adevărului și dreptății. L-am cunoscut cu doi ani în urmă, în vara lui '70, la Tulcea. Apoi, în iarna aceluiași an a fost transferat la căpitania portului Brăila. Au fost multe greutăți de trecut, a trebuit să fie învîșnă inertă, avea luptă cu ineria de care vorbea poetul nostru tînăr, Labiș. Dincolo de ele însă, a învins tîneretea. În altă primăvară, în '66, coboram cu un tînăr poet din partea locului în centrula subterană de la Hidrocentrale de pe Argeș. Se lucra la mozaicul ce avea să împodobească sala de comandă, Acolo, la 300 de trepte adîncime, tinerii găseau prilej de frumusețe în culorile mozaicului, lîncăz roțile mari ale turbinelor. Despre tineri, despre frumusețea lor am scris. Și despre bogăția pe care ei o reprezintă pentru țara. Prima bogăție a țării și cea mai de preț.

DUMITRU BEU

NICOLAE BURLACU

ALEXANDRINA MARIN

PIRVU CHIRITA

LILIANA PETRESCU

AUREL COSTACHE

Privii aceste chipuri. Obiectivul fotografic le-a surprins în timpul unei foarte aprinse dezbateri despre tinerete. Erau acolo mulți dintre tinerii de astăzi ai „Griviței Roșii”.
 Si erau mulți dintre cei cu timplele albe — oameni a căror tinerete s-a călit la focul acelor dramatice evenimente care au adus uzina bucu-reșteană în paginile cărților de istorie. Un coloziu despre trecut și prezent menit să releve nu atât faptele și întâmplări specifice fiecărei generații, cât mai ales, trăsăturile care unesc între ele vîrstele colectivului uzinei.

— Eu cred că înaintașii noștri au fost niște romantici!...

Vorbise o fată. Se numește ELENA ALEXE și este muncitoare la tapietarie. Un moment — dar numai un moment — am crezut că oamenii din generațiile virsintice, invitați la această dezbateri, s-or supăra. Erau acolo prezenți muncitori cu vechi state de serviciu, cu chipurile asprite de greutățile vieții pe care au trăit-o, păstrînd vie amintirea vremurilor de restriște, cînd au fost nevoiți să înfrunte gloanțele, să suporte teroarea, să lupte împotriva exploataării. Nu știu de ce, dar mi se păruse, un moment, că exprime în romantismul nu este cea mai potrivită pentru a-i defini pe acești oameni.

— Fată dragă, ceea ce ai spus este adevărat numai pe jumătate. Înaintașii voștri au fost și au rămas niște romantici.

Maistrul principal DUMITRU BEU a pus astfel un semnificativ punct pe l. încerc, în gînd, să rememorez momente importante legate de afirmarea romantismului în literatură, în arta plastică, în filozofie, în activitatea juridică, în viața social-politică. Și mă adresez tinerilor acolo de față:

— Vă amintiți — din ceea ce ați învățat la școală și din lecturile personale — ce a reprezentat pentru omenire a parția romantismului?

Întrebarea nu i-a surprins. În colectivul lor, în organizația U.T.C. au discutat în repetate rânduri despre romantism. Au făcut-o, așa cum singuri mărturisesc, determinată de sensibilitatea specifică vîrstei, de aderența la tot ceea ce înseamnă frumos, la tot ceea ce înobilizează și înflăcărează ființa umană; și pentru că simt nevoia unei fiicări care să le sudeze mai puternic colectivul, să le stimuleze entuziasmul, elanurile tineresci, activitatea creatoare. Răspunsurile lor sînt prompte și precise:

MIHAI MATEI: „Romantismul a însemnat o izbucnire de forță, a dezmătat etalarea și dezvoltarea afectivității”.

VIRGIL VELICAN: „...a invățat pe oameni să prelușcă extraordinarul, curajul, a determinat formarea unor virtuți noi în domeniul valorilor morale”.

MARIN MINCU: „...a afirmat cultul originalității, al spontaneității”.

DUMITRU LUNGU: „Romanticii concepeau istoria ca o veșnică întregire, viața ca o ascendență perpetuă”.

NICOLAE CAZACU: „Romantismul a subliniat faptul că personalitatea completă este aceea la care se ajunge prin integrare socială. Desigur, afirmîndu-se într-o lume plină de contradicții sociale, romantismul a dobîndit, la rîndul său, o structură ideologică cu adevărat contradicțioasă — justificînd aventurismul politic, furtul din considerente umanitare, crima determinată de rațiuni superioare. Este însă important că romantismul — ca termen ideologic — se umple de o conținut variat în raport de reprezentarea pe care diverse forțe sociale — în diferite etape ale dezvoltării societății omenești — și-o fac despre relațiile omului cu lumea. Punîndu-se mereu de acord cu imperati-vele timpului istoric, romantismul a fost întotdeauna o forță a progresului. Trăsăturile sale cele mai înaintate l-au înflăcărat, în secolul nostru, pe comunisti”.

Se cunosc, în istoria poporului român, mărețe fapte de eroism tineresc. Întotdeauna tineretul s-a dovedit a fi promotor al mersului înainte al societății românești. În cartea de vizită a tinerii generații sînt înscrise trăsături dintre cele mai nobile:

ALEXANDRU IVAN

GRIGORE DUMITRU

maturitatea politică, pasiunea revoluționară, încrederea în viitorul fericit al țării.

Relatează tehnicianul principal VASILE SURCEL:

— În iarna anului 1933 muncitorimea din România, condusă și organizată de partidul comunist, s-a afirmat ca o forță politică deosebit de puternică. În acele împrejurări, cînd guvernul și Direcția generală C.F.R. au înăspriit condițiile de trai, 4.000 de muncitori cefești de la „Grivița” au declarat grevă. A fost ales un comitet de acțiune pe întreaga uzină și adoptat un larg program de revendicări. Imi amintesc bine: era în 28 ianuarie 1933. La 31 ianuarie se organizează o nouă demonstrație, împotriva căreia guvernul trimite armata. Revendicările nu sînt satisfăcute și Comitetul Central de acțiune lansează un manifest către cefești. Manifestul ni se adresa categoric:

GENERATIILE ROMANTICE ALE „GRIVITEI ROSII”

DUMITRU LUNGU

„Muncitorii cefești! Răspunsul vostru trebuie să fie greva și nepăsarea fabricii”. Comunistii din comitetul de acțiune au elaborat un plan de măsuri pentru organizarea grevelor cu răminerea în vedere. S-a ales un comitet de grevă alcătuit din peste 350 de muncitori. În noaptea de 14-15 februarie au fost arestați mai mulți membri ai Comitetului Central de acțiune și ai organelor locale ale P.C.R. și U.T.C., ai comitetelor sindicale, redactorii ai presei revoluționare. S-a stîrnit astfel un val urias de indignare în rândurile muncitorimii, a cărei combativitate era în plină afirmare în acele zile de confruntare cu forțele aparaturii de stat burhezo-mosieresc. Cînd a doua zi dimineață la „Grivița” s-a aflat de aceste arestări, muncitorii au deschis lupta sub lozinci politice: imediat eliberare a celor arestați, înălturarea stării de asediu, existența liberă a sindicatului și a comitetului de întreprindere, satisfacerea revendicărilor economice. Noi, ucenicii și muncitorii tineri, în frunte cu uteciștii, ne-am avîntat cu curaj în această luptă. De ce am făcut-o? De ce nu ne-am speriat de amenințările patronilor că vom fi dași pe mina justiției, că vom fi împușcați? Mai înții, pentru că în focul acelor evenimente dramatice am dobîndit conștiința împede și bărbătească că societatea poate fi schimbată — și că această schimbare o pot face

oamenii înșiși, cu forța, cu stăruința, cu voința lor. Dar mai este ceva: simțeam în noi o sete de dreptate, o înflăcărare ce ne îndemna să fim prezenți acolo unde cerea istoria. Eu numesc această înflăcărare tinerescă — ROMANTISM.

Desigur, mizeria, exploatarea erau factori determinanți pentru ridicarea tineretului la luptă. Important era faptul că tîmăra generală, în contact direct cu partidul comunist, cu forțele democratice, dobîndise conștiința necesității luptei revoluționare — ca unic mijloc de transformare progresivă a societății. Dar îndemnul de a se avîna în luptă, curajul de a înfrunta reprimițiile, de a-și risca viața aveau la bază tocmai această înflăcărare romantică.

— Tineretul — este de părere maistrul principal DUMITRU BEU — a fost dintodeauna înzestrat cu o anume sensibilitate în receptarea și înțelegerea evenimentelor istorice. Atunci, în iarna lui '33,

inceput. Din această clipă fiecare dintre noi este un soldat al României libere. De lupta noastră depinde soarta țării... Tineretul de la „Grivița” era conștient că un regim care se sprijinea pe teroare, un regim de dictatură militară-fascistă, nu putea fi doborît decît prin violență, prin forța armată. Și a luptat bărbătește, cu arma în mînă, pentru independența României.

Electricianul ALEXANDRU IVAN și-a amintit fapte din iarna anului 1945, cînd se intensificase lupta pentru democratizarea vieții publice. Istoria poporului român nu mai cunoscuse pînă atunci o asemenea eferveșcență revoluționară care avea să ridice la luptă imensa majoritate a populației de la orașe și sate. La „Grivița” încă nu erau asigurate condiții omenești de muncă; tinerii nu aveau încă drepturi politice. Dar învățaseră să lupte. Alături de comunisti, ei insuflăteau toate marile de-

că sînt datori să pună umărul la ridicarea acestui edificiu cultural.

Este un fapt, un simplu fapt din succesiunea momentelor care alcătuiesc istoria „Griviței Roșii”. Aici, la Grivița, momentele de luptă aprigă pentru libertate și progres social s-au împletit cu momente de muncă devotată pentru refacerea uzinei, pentru dezvoltarea ei, pentru producții mari, necesare României socialiste. Toate realizările dobîndite, toate succesele, poartă și semnătura tineretului. În faptul concret al muncii, în înversunarea neînfricată de a duce un lucru început pînă la capăt, toate generațiile de tineri ale „Griviței Roșii” au fost înflăcărare de pasiune romantică. Așa cum le place să spună — cînd au primit o răspundere, au luptat chiar și împotriva lor pentru a o realiza, a-ți că împotriva propriului mic confort. — angajîndu-se cu întreaga ființă în înclăcările vremii.

gătesc profesional, se pregătesc temeinic, și, totodată, fac eforturi în vederea îmbogățirii orizontului spiritual. Avem tineri foarte capabili; mulți dintre ei conduc echipe alcătuite din 30-40 de muncitori.

De fapt, cea mai elocventă imagine care se conturează din relațiile cu privire la tinerii de azi ai uzinei, este imaginea muncii calificate, a unei activități creatoare în procesul de producție. S-au scris, în anii revoluției socialiste, nenumărate reportaje despre tinerii de la „Grivița Roșie”. S-au realizat, de asemenea, numeroase filme. Ele vorbesc despre oameni stăpîni pe propriul destin, care vîd și simt efortul general de bunăstare materială și spirituală; despre un tineret care a învățat să lubească munca, a deprins pasiunea pentru tehnică, pentru înaltă competență. Faptele generațiilor precedente — pîlde vii de trăire militanță a vieții, de cetezanță și dirigență de iubire de țară — li au născut și li îmbărbătează. Tradițiile durate de înaintași sînt astăzi, în aceste momente de adevărată prefaceri revoluționare pe care le trăiește țara noastră, îndemnuri de a sluji cu credință partidului comunist și patriei socialiste. De tinerii de azi ai uzinei sînt niște romantici.

ION VOICU: „Poate că ar fi însă bine să se știe ce înțelegem noi, astăzi, prin romantism. Înțelegem o stare de spirit care ogîndește tot ceea ce reprezintă acțiune febrilă în folosul societății, sete de viață, exuberanță, curaj, dragoste pentru valorile autentice, dorință de a contribui efectiv la progresul material și spiritual al societății. Prin aceste virtuți romantismul se impune azi ca o trăstură a comunistului. Și consider că ne definește.”

Tinerii de azi ai „Griviței Roșii” înțeleg bine faptul că preluind de la înaintași lor tot ceea ce acestia au dovedit că au mai bun, mai frumos, sînt datori nu numai să poarte mai departe, în timp, făcînd tradiții revoluționare, ci să-și aducă noi contribuții la dezvoltarea societății, răspunzînd noilor cerințe și exigente ale timpului în care trăim. Și ceea ce mi se pare deosebit de important este că romantismul lor se împletește cu un profund spirit vizionar.

ALEXANDRINA MARIN: „Cred că romantismul este forța care ne îndeamnă la acțiune. Am reținut din relațiile tovarășilor noștri virsintici că libertatea și fericirea nu pot înflori decît în plină acțiune. O conștiință care nu mai are nîlc o hotărîre de lung este, în fond, o conștiință lipsită de libertate”.

PIRVU CHIRITĂ: „Ne iubim înaintașii, îi stimăm și îi prețuim. Îi stimăm, de asemenea, pe cei care astăzi dau dovadă de eroism în muncă, care promovează activ revoluționară. Dar strădania de a ne strămuța tot interesul în a-i admira pe înfăptuitorii revoluției, pe cei care s-au bătut sau se bat pentru binele societății, de a accepta totul de la ei, de a ne buza doar pe înfăptuitorii lor, ar fi nu numai înșelăciune, ci și o formă de ineficiență. Pentru că toți trebuie să fim înfăptuitorii revoluției, toți trebuie să punem umărul la transformarea revoluționară a societății dacă vrem într-adevăr să se înfăptuiască programul partidului de dezvoltare socialistă a societății românești. Și în acest proces revoluționar avem nevoie de romantism”.

LILIANA PETRESCU: „Se spune că romanticii nu cunoaște decît fericirea de a iubi și de a fi iubiți. Să fim totuși serioși. Așa ceva poartă un nume vechi de cînd lumea: dragoste. De ce să confundăm valorile. Chiar dragostea are nevoie de romantism. Eu sînt convinsă că adevăratul romantism îi determină să intre în competiție, să participe activ la marile confruntări ale vieții, cu tot ce au ei mai bun: competență, elanuri, abnegație, perseverență, idealuri — pe cei care, dacă n-ar fi dominați de această nobilă stare de spirit, s-ar mulțumi să lubească și să fie iubiți”.

Asadar, cetezanță, sete de viață, pasiune pentru valorile autentice, acțiune, dragoste... Totul într-un singur cuvînt: romantism. Romantismul care ne este întotdeauna contemporan.

ORGANIZAȚIA NOASTRĂ ÎN PRAG DE ANIVERSARE

GENERATIILE ROMANTICE ALE „GRIVITEI ROSII”

ÎN ORGANIZAȚIILE U.T.C. DIN ÎNTREAGA ȚARĂ SE DEȘAȘOARĂ ÎN ACESTE ZILE COLOCVIU-DEZBATERE „50 DE ANI DE LUPTĂ ȘI MUNCĂ SUB STEAGUL PARTIDULUI”. UTECIȘTII DE LA „GRIVIȚA ROSIE” SE ÎNSCRIU LA ACEST COLOCVIU CU UN FOARTE INTERESANT SIMPOZION DESPRE VALOAREA TRADIȚIILOR ISTORICE, DESPRE PERMANENȚA ROMANTISMULUI REVOLUȚIONAR ÎN ACTIVITATEA ORGANIZAȚIEI NOASTRE

noi, tinerii, am simțit că este nevoie de prezența noastră de ajutorul nostru. Sute de tineri, căfărați pe acoperișuri, au format adevărate „coruri vorbitoare” care scandau lozinci de luptă. Lingă gardul de fier, tinerii, suți pe adevărate ibrune vîl, formate din trupurile muncitorilor, îi îndemnau pe ostași să nu tragă în greviști. Sirena lui Vasile Roață și „corurile vorbitoare” au chemat multimea din cartier în sprînzul celor de la „Grivița”. Noi tinerii, l-am înțeles și i-am aprobat pe comunistii care ni s-au adresat direct: „România de mine va fi așa cum o veți cere voi, cu brațele, cu sufletul și cu hotărîrea voastră”. În acele zile eroice, membrii partidului comunist și ai U.T.C. au apărut deschis în fața muncitorilor și au vorbit în numele partidului și al organizației revoluționare a tineretului. Ne le-ga de ei dorința de a trăi liberi într-o țară democratică, idealul unei vieți demne, care să nu fie îngurgitată de exploatare și teroare. Atunci am învățat că între ideal și acțiune trebuie să se statornicească o unitate ireductibilă. Si am acționat. Chiar dacă nu ne-am spus-o atunci, și chiar dacă nu toți au știut-o la vremea aceea, îndemnul pe care ei l-au lansat se adresa și sensibilității noastre romantice. Ni se cerea să ne afirmăm hotărîrea, puterea, dar să punem suflet în acțiunea noastră — adică pasiune. Cred că pasiunea este una dintre cele mai nobile trăsături ale romantismului.

Romantismul este concepția perioadelor revoluționare, a epocilor trăite la cea mai înaltă tensiune: o stare afectivă care respectă legea timpului istoric, care este în creștere de acest sentiment, generațiile tineri ale uzinei au trăit cu maximă intensitate marile evenimente ale istoriei României.

Inginerul NICOLAE BURLACU povestește întâmplări dramatice din vara fierbîntă a anului 1944. Chemarea partidului era plină de patos: „Ceteții patrioți! Lupta cu arma în mînă împotriva coteptorilor a

monstrații populare atît de frecvente în vremea aceea. În acele zile dramatice ale luptei pentru putere, pentru democratizarea țării, tot mai mulți tineri din uzină cereau să fie primiți în U.T.C.

Muncitorul GHEORGHE NEAGU evocă epopeea muncii patriotice pe santierele naționale ale tineretului. Viața economică a țării abia se organiza; distrugerile provocate de război și de jaful hitlerist erau uriașe. Răspunzînd chemării C.C. al U.T.C. — în fruntea căruia era atunci tovarășul Nicolae Ceaușescu — tinerii „Griviței Roșii” au muncit cu abnegație la refacerea întreprinderii, la sporirea producției. Mulți dintre ei au plecat voluntari în brigăzile de muncă patriotică, pe santierelor naționale.

Toate aceste momente istorice au fost dominate de spiritul romantic în înțelesul cel mai bun al cuvîntului. Puterea de sacrificiu, lupta pentru o lume dreaptă, lipsită de exploatare, pentru descătușarea personalității omului, pentru libertate au afirmat cei mai autentici romantici.

Adevăratul romantism este întotdeauna revoluționar. Ceea ce nu înseamnă însă că romantismul se afirmă numai în înclăcările istorice, în perioadele dominate de răsturnarea de bătălii spectaculoase. El există la fel de pregnant și în perioadele pasnice, în etapele dominate de calmul construcției, sub învelșul unor întâmplări aparent obisnuite.

Își amintesc controlorul tehnic de calitate GRIGORE DUMITRU:

— Era în iarna anului 1954. Se construia casa de cultură „Grivița Roșie”. Într-o noapte, turnava unii plaseau — lucrare specială — a solicitat contribuția tinerilor. Eram secretarul comitetului U.T.C. și mi s-a cerut, după miezul nopții, să mobilizez uteciștii. Să fiu sincer, imi era teamă de un eșec. Am primit însă atunci — ca activist al organizației U.T.C. — o lecție. Tinerii au venit cu dragă inimă. Știu că este o construcție pentru ei, prima lor casă de cultură, că aici se vor organiza — pentru ei! — spectacole, filme, seri de dans. Și au înclă-

ION VOICU

Tînăra generație a țării este considerată azi de partid ca un eșalon socialmente conturat, atît în ceea ce privește formarea pentru muncă și viață, cît și participarea efectivă la activitatea social-politică a țării. Repetata afirmare a ideii necesității îmbinării înțelepciunii și experienței cadrelor virsintice cu dinamismul și energia tinerilor subliniază pregnant o realitate de fapt și de drept: pătrunderea viguroasă, în toate domeniile de activitate, în conducerea societății, a generației care beneficiază de atutul tineretului, al îndrăzneții, elanului și entuziasmului, receptivității la nou.

O întrebare pentru maistrul Dumitru Beu: — Ce credeți despre tinerii de azi ai uzinei? — Tinerii de azi? Niște romantici... Mă gîndesc la cîteva din aprecierile făcute în cursul discuției:

VASILE SURCEL: „Jumătate din efectivul Uzinei de material rulînt „Grivița Roșie” este format din tineri. Dacă ei n-ar fi deșteolnici, ar stagna producția”.

NICOLAE BURLACU: „Tinerii de azi au răspunderea conducerii unor mașini complexe, de înaltă tehnicitate. Pentru a face față producției moderne, ei se pre-

Pagină realizată de
ADRIAN VASILESCU
Fotografii GH. CUCU

ELENA ALEXE

VASILE SURCEL

NICOLAE CAZACU

VIRGIL VELICAN

GHEORGHE NEAGU

MODERNITATE ȘI SPIRIT CRITIC

„Modernitatea” e un concept istoric. El se definește, în lumea artei ca și în literaturii și filozofiei, prin raport cu prezența fenomenului în contemporaneitate, sub specie devenitului acestuia. Un fenomen estetic nou este sau nu este azi modern, după cum el are sansa de a deveni firesc în viitor sau nu a dădea după cum el corespunde unor nevoi reale ale evoluției demeniului și nu după data apariției sale. Fenomenul de ultimă oră nu este, numai pentru motivul că e recent, mai modern decât cele ce l-au precedat. Concepția despre lume și viață ce stă la baza fenomenului artistic se poate acorda cu concepția cea mai înaltă a unui anumit moment istoric, și atunci fenomenul respectiv e modern, sau o poate ignora sau contrazice și atunci nu mai merită a se numi modern. Modernitatea înseamnă perspectiva istorică a progresului în cunoașterea și construirea lumii externe, în cunoașterea și autocunoașterea lăuntruului uman.

Romanul „noului val”, de pildă, e un tipic fenomen actual dar antimedern, ca și literatura existențialistă: în ele, concepția despre lume care se propagă este una a complecției înșelătoare în atmosfera de marasm determinismului biologic absolut; echilibrarea conștiinței cu trecutul inexplicabil, ale imensurilor volitive ignorate de sine, dar cu atât mai viziibile fiindu-i autosubolire până să lasă la suprafață în acte catastrofe, devine leit-motivul literaturii noului val, cum a fost și al literaturii existențialiste. Din toate timpurile, ideea „complexității” omului nu însemnă, în spiritul modern, al concepției noastre marxiste, ideea stăruinței inextinguibile a vieții sale interioare, nu însemnă apăsătoare forțelor necunoscute și incognoscibile ale unui subconștient ce intră în acțiune prin declanșarea

unui resort ca diavolul din virful spicalelor de arc ținut în cutie, sub capac, până la apăsarea butonului. Omul stăruie ca psihic nu e numai omul complex în claritatea lui, dar poate fi omul care nu s-a clarificat încă. Și un primitiv, care se ignoră, e complicat în felul acesta, al stăruinței luxuriante posibile ale tumultului său interior. De aceea o literatură a adevăratei bogății interioare nu e o literatură a complicației și a nedescoperirii, ci a structurii dominate de impulsivitatea instincțională, căci atunci cel mai prețios resort literar ar fi nebunul criminal, să se autoexprime, să-și clarifice și conserve pentru sine și pentru alții procesul și rezultatul care au nevoie de imaginea artistică spre a putea fi comunicate și înțelese în toată complexitatea lor. Comunicarea prin artă este comunicare de universuri interioare originale, adică de imagini ce valorifică, pozitiv ori negativ, fenomene ale vieții umane în lume, apreciindu-le ca favorabile telurilor omului sau dimpotrivă. Artă de azi, chiar cea care are drept dialog omului contemporan cu lumea de ieri, de azi și de mine, nu este modernă totuși decât

sau indirect, chiar în imagine, va fi mai capabilă să fie fructificată. De asta, din literatura lumii, cele mai moderne personaje le-au creat Shakespeare, Cervantes și Tolstoi. Ele se numesc Prospero și Hamlet, Vidriera și Quijote. Andrei Bolkonski și Pierre Bezuhov. Dacă veacul nostru e mai „modern” decât celelalte, n-aș putea spune. De fapt, nu cred. Există unii scriitori care ar pleda să-l pot numi așa „câmul năzdușit” al năzdușitului, chiar azi, în care găsim mai vie hulea pentru un omuman, adică perfect conștient, atât de determinism biologic

sistem. Căci mulți, în aceiași spații cu noi, viețuiesc în timpuri de mult revolute. Occidentul, în mare parte, își nutrește cetățenii cu visul passei al fericiției „belle époque”, raiul burghez dintre 1871 și 1914, pe care l-ar dori reînvia. Dar în alte părți ale lumii deci acelea în care a dispărut exploatarea se mai hrănesc visurile compensatoare ale insului, frustat prin alienare, din mitul întoarcerii la natură: „idealurile hippy”, ale virstei de aur a umanității dinaintea civilizației, conviețuiesc acolo cu mitul sălbătăciei puterice și nesofisticate, cu idealul barbarului beat de hormoni și libertate. Cum am putea spune că sint idealuri „moderne”, acelea care ar reintroduce omul în biosferă, fără nici un corectiv? Societățile umane s-au invrednicit de cultura atunsa când au limitat natura prevenind și programându-i, în om, manifestările fără s-o nege, ci doar înlocuind criteriile naturale de selecție prin altele, artificiale: meritul personal în locul forței, singelui ori averii. E un act „modern” să ne întoarcem la selecția naturală? Toată literatura și arta secolului XX se bifură între aceste două tendințe: spre selecție naturală, una, și spre selecție artificială, prin valori, alta. Ce alegem, nu mai este chestie de „gust”, ci de afirmare a voinței de a fi oameni, deci animalitate evoluată spre raționalitate, ori a refuzului rațiunii și idolatriei instinctului — fetis istoric și din acestor își locul pe care se străduiesc să-l merite, datorită eficienței lor intervenții în lume, în ordinea existenței, care e departe de a fi în prezent cea mai desăvârșită și spre perfecționarea revoluționară a creației umane, cu atâtă ființa sa omul, din toate timpurile? După et de critic se manifestă spiritul nostru față de problemele axiologice și antropologice filozofice moderne, putem deduce et de contemporani

ION FRUNZETTI

Aspirația spre un ideal de umanitate de tip nou

nal (valorificat de altfel și el, într-o mare măsură de unele curente ale literaturii zise moderne), inestuosul, taratul psihic, sub-omul. Dar Caliban poate deveni un ideal estetic modern, când a existat Prospero? Omul complex al erei rațiunii, cel care-și dă seama de stufoșenia direcțiilor posibile de curgere a elanului său vital, lăuntric, chiar dacă nu le poate aduce la lumină decât pe toate, în același act, omul bogat lăuntric nu este cel pentru care totul este rațional în fiecare clipă a vieții, desigur, căci omul e departe de a fi numai rațional și mobilurile lăuntrice ale faptelor, visului ori gândului nu-s toate conștiente. Dacă ar fi așa, dacă el s-ar cunoaște total și s-ar domina rațional pe de-a-ntrgul, literatura și arta n-ar fi nici necesare, nici utile, nici dezirabile, căci n-ar mai avea rost în economia vieții noastre spirituale. Operele de artă există pentru că prin ele insul încearcă să se autocunoas-

da acest dialog se rezolvă în sensul valorificării lumii din perspectiva evoluției și a omului, evoluția îndrumată spre progres, și la noi, întemeiat pe concepția partidului nostru despre construcția morală a omului. Pentru a evita confuziile — destul de frecvente — să definim ce înțelegem prin perspectivă progresului: consider progres smulgera omului din regnul naturii, a biosferei, și treptata lui integrare în sfera culturii (care nu înseamnă negarea biologiei, ci raționalizarea funcțiilor umane, pe cât posibil în sensul exacerării lor pe direcții de performanță etică, de eficiență socială). Cu cât metodele propuse de imaginaire ar tistică omului de azi vor fi mai dezvoltate, mai sincere redată mai puțin convențional, cu atât tipul etic pentru care pleacă va fi mai real, forțat conform unei bune cunoașteri a realității istorice a lumii noastre, cu atât pilda morală implicată, direct

la care-l obligă credința, cit și de programarea mentală la care duce educația prin mediul social și ideile timpului, și prin acestea mai liber decât oricare alt tip de om să aleagă, să-și exercite dreptul de opțiune etică: o lume cu centrul în „eu”, furnizor de substanță pentru instinctele de dominație, de perpetuare și de autocunoașterea a individului, conștient și abia acum al cărei interes și al lui suprem al cărei adevăr și în legea ei? Sau o lume avându-și legile ei, cu un centru decis de inteligență immanentă istoriei și din acestor își locul pe care se străduiesc să-l merite, datorită eficienței lor intervenții în lume, în ordinea existenței, care e departe de a fi în prezent cea mai desăvârșită și spre perfecționarea revoluționară a creației umane, cu atâtă ființa sa omul, din toate timpurile? După et de critic se manifestă spiritul nostru față de problemele axiologice și antropologice filozofice moderne, putem deduce et de contemporani

RADU PETRESCU

A realiza o sinteză a valorilor umaniste

Orice artist a fost modern la timpul său, nimeni nu poate scrie decât cu cenzura vremii sale. Cu cât însă opera e mai adâncă, mai substanțială, cu atât ea tinde să-și însușească experiențele tuturor timpurilor. Așa se face că într-un roman apărut în zilele noastre comentatorii înțeleg pe Longos, pe Sainte-Pierre, Macedonsky și Joyce. Sonda trimisă până la adâncul unde se produc transparențele traversează toate straturile geologice ale aspirațiilor omenești exprimate în artă, adică le reactualizează, pune în lumină, la lumina propriei sale viziuni, opere pe care timpul le-a scos din atenția cititorilor, le modernizează. Cînd Baudelaire a scris Duellum, Torquato Tasso, un clasic, a redevenit modern prin episodul lupului dintre Tancredi și Clorinda din a său La Gerusalemme liberata, în care avem a face cu aceeași viziune lucidă și intens dramatică a dragostei, viziune careia poate cel dintâi l-a dat expresie și mai vechiului Lucretiu. Operele cu adevărat vrednice de acest nume sint vii, omnivalente, contemporane, totdeauna cu toate timpurile. Ele trebuie însă citite din timpul lor (câci prin unele lituri aparțin timpului lor irepetabil, care le-a creat) și dacă e să testăm modernitatea operii unui contemporan al nostru, trebuie ar consta în verificarea puterii ei de a chema operele de artă din trecut, de a le

SERBAN CREANGĂ

Conținutul de idei este criteriul modernității

Nicăieri schimbările nu sint atât de palpabile și totuși atât de rapide ca în domeniul grafic. Modele și curente, genurile preferate se succed cu repeziune — o școală de film trăiește 5-10 ani în cel mai bun caz. Totul este încă alunecos, totul se modifică ca pe o planetă nouă încă în formare. Se caută mai mult ca oriunde, descoperind se uneori ceea ce fusese uitat. Clasicul și modernul se amestecă în filme și rezultatul pare complet nou și aparte. Ceva însă rămîne, ceva se cislăie. Filmul urmează un drum din care deocamdată esențialul este apropierea de om. El a dobîndit, încet dar sigur, propriile mijloace de investigație; apoi, film cu film, operă cu operă aceste mijloace s-au rafinat. Antonioni caută să redea starea personajului prin culoare („Desertul roșu”), Alain Resnais prin lungi și line mișcări de aparat („Anul trecut la Marienbad”), Fellini juxtapune virstele personajului pentru a-i afla chipul de azi („8½”).

Si totuși, desinându-și destinația, fiecare mare creator are parca o rețineră în a folosi ultimele descoperiri tehnice. Multe invenții (unele brevetate) rămîn în faza de experiment. Citiva, dornici de senzație, încearcă aceste modalități, pentru a le uita ei însăși, atunci cînd moda a trecut. Feste un an, sau cîinci, sau zece, un mare regizor căutînd să exprime perfect ceea

ce simte și cunoaște perfect — va redescoperi ceea ce fusese folosit și abia acum al cărei procedeu tehnic va intra în artă, o dată cu filmul de excepție în care a fost nu un simplu experiment, ci mijlocul necesar de investigație. Dincolo de șocul pe care îl produce un limbaj modern, mereu și mereu altfel, există o dorință de întinerire veșnică în această cea mai tinără artă. Decăzător, lăuntric, naturală cu totul e de contururi și străluciri, modul de a povesti cu o dramaturgie discontinuă sint preluate ușor, de la sine, devenind atribuțiile obișnuite ale filmului, firește pentru o anumită evoluție. Dar modul cum ele sint folosite trebuie imbibat de personalitatea cineastului care dorește să se exprime, asociindu-se celei firești și epocii lui cărora caută să le dea un chip. Tată cit de diferite stilistic sint filmele lui Valida și, totuși, cit de ușor poți urmări ceea ce caută acest regizor, pas cu pas, în arta sa. Artistul e atît de aproape de om pentru că îl despoartă mereu. Aparent moderne sau aparent clasice filmele îl aparțin în tot și prin ce transmit și nu numai prin coloratura stilistică. Preluarea unor noi modalități, dorința de modern trebuie astfel asociindu-se celei firești și normale avute față de artă și cea obligatorie față de public. Dubla funcție socială și crea-

PRO ȘI CONTRA

PRO ȘI CONTRA

Nimic aproape din maniera în care e reprezentată acum „Măria Sa Păcală” pe scena teatrului din Bacău nu poate să justifice în mod convingător reluarea unui spectacol abandonat cu cîtiva ani în urmă. Textul, în primul rînd, asemeni unor hături vechi croite și struțite cu evidentă mediocritate dirijeză (cu cîteva excepții), trupa spre eșec. „Dramatizarea” lui Mureș Covătaru este încropită cu puțin discernămint, fără o raportare strict judicioasă la viața realității folclorice pe care se bazează: snoavele ce ilustrează isprăvile inteligentei lui Păcală. În acest corpus de întimplări trebuie operat o alegere, o fixare a unui nivel valoric. Din acest punct de vedere selecția nu e decît deficitară.

Măria Sa Păcală detronat

stimulat peste măsură de beție. Nici dracii (din scena Păcală la moara dracilor) nu scapă de obligația de a dialoga pe pas de step. Se creează, într-un cuvînt, o lume în care păcăleala, pe lîngă faptul că devenind arhiposibilă își pierde dreptul de a se mai numi virtute, apare deseori chiar reproșabilă ca procedeu, căci nimeni n-a lovit, în numele inteligenței, în oamenii deja loviți de soartă. Acestei „lumi” îi cîntă și o redutabilă bandă de alături (fanfară) ce în urmă cu vreo patruzeci de ani la bîlănturile de la Scărgă. Pentru a întregi, se pare, o astfel de concepție, doi cetățeni stau două ceasuri pe o bancă, reprezentă-

Fapt viu, creația nu are voie să scape criteriilor cu care judecăm acțiunile omenești. Artă trebuie să răspundă exigențelor frumozii dar în egală măsură și moralei, cu atît mai mult cu cît raporturile noastre nu se stabilesc numai cu faptul de creație ci și cu creatorul. Firesca curiozitate omenească ne îndeamnă să știm și cine este cel care ne-a dat acest lucru de satisfacție, ce gîndește, cum se comportă, devenind de cele mai multe ori model și exemplu. Hult sau zeificat, actorul a avut întotdeauna o poziție limită, atitudinile oamenilor față de el definindu-se prin radicalism și clasificări categorice, poate în parte datorită imposibilității de a separa în el adevărul de iluzie. În beta aplauzelor, a numeroaselor ridicări de cortină, a scriitorilor admirative, a capetelor întoarse pe stradă și aproape firesc ca interpretul să se creadă „un ales” ce-și datorează doar sine înșuși destinul, uînd că puterea și-a sorbit-o, ca Anteu, din cupa poeziei. În adevăr, el este un „ales”, dar alesul nostru, al tuturor. De numele lui se leagă meditațiile lui Hamlet, suferințele lui Chatterton, curajul lui Egomot, frămîntările Antigonei, eroismul Ioanei D'Arc, tribulațiile Nelsoni Fierling, sau întrebările nelinite ale tînarului contemporan. Spaniolii renesanșisti mergeau atît de departe cu suprapunerile hicti fi ovaționa pe interpretii eroilor pozitivi, refuzînd să le

vîndă în prăvălii pink și mîncare celor care apărau pe scenă în hainele viclenilor sau ipoctriilor. Exigenți cu puritatea iluziei, le cereau actorilor comportamentul eroilor, mîrîmînie, loialitate, generozitate, curaj, continuîndu-se astfel și în viața înalta lecție de umanitate de pe scenă. Responsabilitatea actorului e astfel sporită față de alți creatori, asociindu-se celei firești și normale avute față de artă și cea obligatorie față de public. Dubla funcție socială și crea-

A. I. ZĂINESCU

FĂGĂDUINȚA POETULUI

Pe muntele care încă se mai naște, poetul
Cu un trandafir în mîină; de spini
li sint degetele, arse, și de întrebări gura —
Cutremurată ca o vedere de rădăcini

Atunci ie se poate privi și două mii de ani în ochi,
Tot așa cum se poate privi tradiția-n stema

Și se poate pune preț pe cuvintele lui,
Se poate da crezare sorilor care îi trec prin gînd,
Pe muntele care încă se mai naște, poetul
Cu un trandafir în mîină, cîntînd.

RUGUL FRUMOS

Ca-n acele de fosfor pe-un cadran
Solar, rugul frumos numai iubire;
Timpul văzut, precum la capăt de ocean,
Marea de noi dîndu-ne știri

O așezare-ai cum drept s-a fost gîndit
Și fiecare lucrului său demn se-ncîlnă
Formind suavul aer al patriei vorbit
Și vesnică silaba de lumină

Ca-n acele de fosfor, pe-un cadran
Solar, rugul frumos numai iubire;
Timpul văzut, precum la capăt de ocean
Marea de noi dîndu-ne știri.

SĂ NE BUCURĂM C-A NINS

Să ne bucurăm c-a nins, faptului alb de-a ninge
Încredîndu-i trupul nostru strîm ca o meninge
În țara în care suple zăpezile dejin
Un sfert din munți și viață și lumini
Și din cîmpile în care ciclic am să-mi pierd

Ca o iluminare dulce, cite-un sfert
Din anii cu trăite, buciurate pîini
Precum o crețea de steag din mîini în mîini
Și din izvoarele în care îmi voi face
Focul înalt, de pace.

FLORI

Mimoză, ca niște genunchi de fecioare,
Și leandri mai înalți decît sufletul,
Parfumatele flori ale sudului
Neîterții de frumoase și fragede
Blinde ca o împăcare de dragoste.

O, în cînta splendoare și gîndurile,
Ochii ca pe o colină-ntrebîndu-se blind
De ce nu am luat și o batistă cu mine,
Călător cu o batistă de pîmint pe care
Cu cite trei guri vîntul să sufle l...

În palmieri și mîslini umbra soarelui
Ca o magnolie culbul privighitorii și cîntecul
Florii de portocal împerechină soaciile,
Marea în spîinii de aur ai stelelor,
Ca niște trîmbițe pe cer, chiparasoale.

Precum singele voinicului s-ar fi auzit
Darul îmugurîndu-mi în ochi
Floarea patrie.

Secvență din spectacolul omagial dedicat semicentenarului U.T.C. de artiștii amatori ai clubului „Ch. Doja” din Sf. Gheorghe

Foto: O. PLECAN

ETICA TÎNĂRULUI ACTOR

ILEANA BERLOGEA

ILEANA BERLOGEA

hul, Vornicul Bucloc sau comedile lui Vasile Alecsandri Concina, Iași în Carnaval, Piața din Florica, au fost aplaudate în diferite părți ale patriei.

caracterul cetățenesc al artei interpretative, cerînd interpretului să fie dascăl și făuritor de mîini și suflete. Cîtorii teatrului românesc au fost în primul rînd cetățeni care n-au preocupat nici o clipă eforturile pentru a ridica teatrul românesc alături de cel european. Costache Caragiale a luptat cu greutățile materiale, plecînd de la Iași la București, de la București la Craiova, jucînd în condiții grele, adeseori fără repetații, numai pentru a se auzi cuvîntul românesc pe scenă. Nicolae Luchian a înfruntat închinsoarea jucînd împotriva stăpînirii

toare a interpretului a devenit pasionant obiect de studiu pentru sociologii. Succesul lui are implicații educative și formative multiple. În secolul trecut se scoteau caii de la trăsura marilor actori, înhîmîndu-se tinerii entuziași. În veacul nostru, în special între cele două războaie mondiale, cineștii americani au instituit cultul vedetelor, punînd pe primul plan pe interpret, calculînd succesul, veniturile, circulația unui film în funcție de distribuția făcută.

Spectatorii, mai cu seamă, după cum spunem, cei tineri, se uită cu neșă către scena sa ecraan, sorbind din ochi tot ceea ce face actorul preferat, îmbrăcîndu-se ca el, mergînd, vorbind

ca el, cercetîndu-i faptele. Și actorul se bucură, e firesc, de această mută sau zgomotoasă admirație. Dar alături de satisfacții trebuie să se aplece și sub povara răspunderii lui, cu atît mai mult cu cît este în fond un mandatar al poeziei, culegînd aplauzele pe care dramaturgii le mai dau, omagiile meritate de eroii și marile lor idealuri.

Teatrul nostru, ale cărui izvoare sint adînc înfipte în lupta pentru crearea culturii naționale, a pus de la început accentul pe

Viata unui actor odinioară presupunea curajul spectaculos și înfruntarea dureroasă. Astăzi au dispărut acele obstacole care făceau din cariera actorului un lung calvar chiar dacă nu au dispărut cu totul, uneori, pitoreștile întîmplări cu turnee pline de peripeții. A rămas însă abnegația, munca, sacrificiile, mai puțin zgomotoase dar tot atît de serioase, a rămas, ba chiar a sporit, răspunderea actorului față de el și față de public, răspunderea ce-l pune pe care tinerii îl aleg adeseori drept model, cel de la care trebuie să învețe, o dată cu ridicarea cortinei gînduri frumoase, să învețe să-și cunoască țara, realitatea noastră de astăzi, să-și descopere prin mijlocirea lui pe cei ce fiurese viața nouă în patria noastră, pe cei ce construiesc uzine și hidrocentrale și schimbă fața ogarelor și înfățișarea cîmpilor.

Într-un articol de acum 16 ani din revista „Teatrul” Tudor Vladimirescu, scriind despre responsabilitatea actorului sublinia: „Teatrul este o imagine și un simbol al societății, un microcosmos social, înzămășit cu toți ce este societatea și ce amune cere ea fiecărui dintre noi, asistînd și meditănd la un spectacol”. Continînd, cunoșcutul om de cultură se oprește și asupra pildei date de interpret, rea atunci cînd actorul nu-și înțelege mîinrea și minutul cînd și-o îndeplinește: „În jurul unui actor însușiț de o conștiință, societatea primește un rînd din exemplele de care are mai multă nevoie”.

Protestul Guvernului Regal al Cambodgiei

Un purtător de cuvânt al Guvernului Regal de Uniune Națională al Cambodgiei a dat publicității o declarație în care condamnă planurile regimului de la Phnom Penh de a organiza un referendum "cu privire la așa-zisa Constituție" în vederea legalizării regimului actual. Declarația arată că, actuala situație din Cambodgia nu permite realizarea unui sufragiu universal, deoarece șapte zeci din populația Cambodgiei trăiește pe cele opt zeci de teritorii naționale eliberate de către Funk și Guvernul Regal de Uniune Națională. Pe de altă parte, restul populației care se află în zona temporar controlată de către actualul regim nu are posibilitatea să-și exprime voința în mod liber datorită legii marțiale și măsurilor coercitive de tot felul impuse de administrația de la Phnom Penh.

Declarația subliniază că Guvernul Regal de Uniune Națională, singurul guvern legal și legitim al Cambodgiei, denunță și respinge așa-zisa Constituție, indiferent de rezultatele referendumului.

● ESCADRA DE NAVE SOVIETICE, formată din două contratorpiloare și un submarin, și-a încheiat miercuri vizita oficială făcută în portul iugoslav Split — anunță agenția TASS.

R.F. a Germaniei POZIȚII ÎN FAVOAREA RATIFICĂRII TRATATELOR CU U.R.S.S. ȘI POLONIA

În R.F. a Germaniei continuă să fie întreprinse diverse acțiuni în sprijinul ratificării neînfrizate de către Bundestag a tratatelor încheiate cu U.R.S.S. și Polonia.

La Düsseldorf, Uniunea persoanelor care au avut de suferit de pe urma nazismului a organizat un miting la care redactorul șef al ziarului „Unsere Zeit”, Günther Henzler, a subliniat importanța celor două tratate pentru dezvoltarea viitoare a R.F.G., pentru normalizarea situației în Europa. În încheierea reuniunii, a fost adoptată o rezoluție în care membrii Bundestagului sînt chemați să urmeze poziția majorității populației țării și să voteze pentru ratificarea tratatelor. În aceeași zi, pe străzile orașului a avut loc o manifestație inițiată de Partidul Comunist și alte organizații democratice. Participanții purtau lozinci care exprimau necesitatea ratificării tratatelor, a recunoașterii R.D.G., a convocării în anul 1973 a Conferinței general-europene în problemele securității și colaborării.

La rândul său, Uniunea vest-germană a păcii a dat publicității o declarație în care este subliniată însemnătatea tratatelor

Semnarea unui acord între România și A. I. E. A.

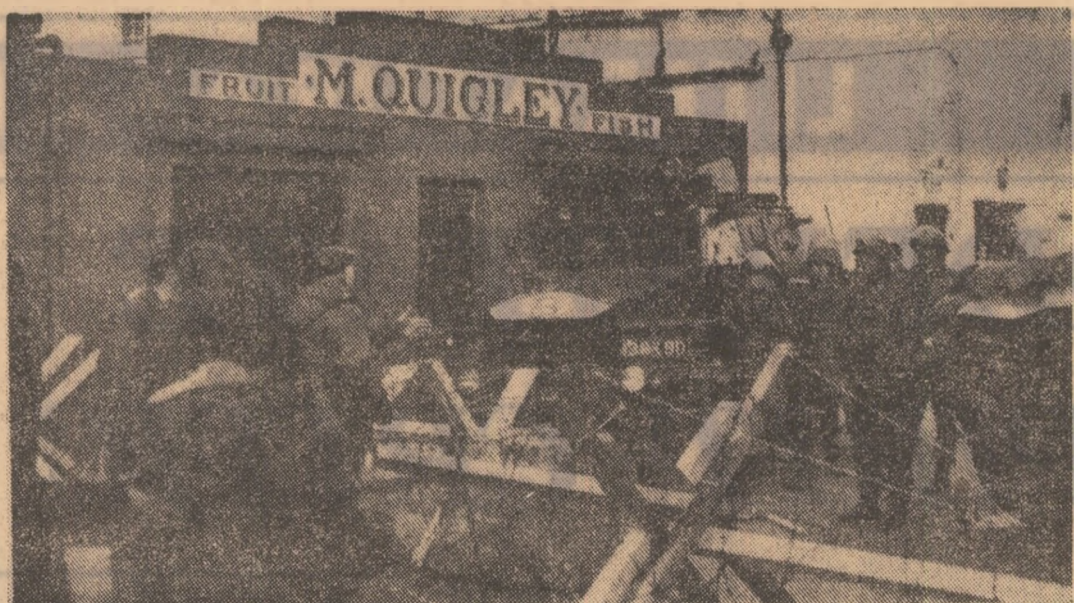
Privind aplicarea garanțiilor în cadrul tratatului de neproliferare a armelor nucleare

VIENA 8. — Corespondentul Agerpres, Petre Stăncescu, transmite: La sediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică (A.I.E.A.) de la Viena, a fost semnat, miercuri, acordul cu privire la aplicarea garanțiilor în cadrul tratatului de neproliferare a armelor nucleare, între guvernul Republicii Socialiste România și A.I.E.A.

Ambasadorul Dumitru Aninoiu, reprezentant permanent al țării noastre la A.I.E.A., a subliniat că semnarea acestui acord este o expresie a politicii constante și fidèle a României față de problemele dezarmării generale, și în primul rînd a celei nucleare. Cu toate limitele și imperfecțiunile Tratatului de neproliferare a armelor nucleare — a spus el — guvernul român consideră că el constituie un pas în direcția măsurilor de limitare și lichidare a dezvoltării înarmării atomice, pe care o dorește toată poporul lumii. În acest context a înțeles România negocierea și încheierea acordului de garanții.

La rândul său, directorul general al A.I.E.A., Sigvard Eklund a spus: „Atunci cînd excelența sa domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al României, a onorat Agenția cu prezența sa la Conferința generală din 1970, domnia sa a subliniat importanța pe care România o

atribuie măsurilor concrete de dezarmare nucleară. România a participat activ la dezbaterile Comitetului de dezarmare de la Geneva, unde Tratatul de neproliferare a armelor nucleare a fost negociat, precum și la lucrările Comitetului de garanții care, în 1970-1971, a stabilit conținutul și structura acordului de garanții în cadrul Tratatului. Țin să subliniez în mod deosebit spiritul de cooperare de care a dat dovadă guvernul dumneavoastră în cursul negocierilor”.

In Irlanda de Nord continuă tensiunea. Iată, în fotografie, baricade pe una din străzile orașului Londonderry

În sprijinul Conferinței securității europene

Comunicat comun polono-suedez

Agentia P.A.P. a dat publicității comunicatul privind vizita oficială făcută în Polonia la invitația lui Ștefan Olszowski, ministrul de externe al R.P. Polone, de Krister Wickman, ministrul afacerilor externe al Suediei.

Cei doi miniștri de externe — se arată în comunicat — au constatat cu satisfacție dezvoltarea pozitivă a relațiilor dintre statele europene și au exprimat convingerea că tinerea unei conferințe general-europene pentru securitate și colaborare bine pregătite, cu participarea tuturor țărilor interesate, in-

clusiv a Statelor Unite și a Canadei, ar contribui la dezvoltarea colaborării multilaterale în Europa. Cei doi miniștri de externe s-au pronunțat în favoarea organizării grabnice la Helsinki a convorbirilor privind pregătirea convocării conferinței în viitorul apropiat, subliniind, în context, importanța colaborării bazate pe încredere între toate statele. Indiferent de sistemul lor politic, social și economic, în scopul întăririi păcii și securității în Europa, Această colaborare trebuie să se bazeze pe principiile respectării suveranității naționale, integrității teritoriale, renunțării la folosirea forței și amenințarea cu forța, neamestecului în treburile interne ale statelor, rezolvării pașnice a conflictelor — se arată în comunicat.

de peste hotare

Raportul lui W. Rogers

Secretarul de stat al S.U.A., William Rogers, a prezentat marți raportul Departamentului de Stat adresat Congresului referitor la politica externă a Statelor Unite în 1971. Documentul completează analiza făcută de președintele Richard Nixon în raportul său anual către Congres, trecînd în revistă mai amănunțit activitatea diplomatică a S.U.A. în cursul anului trecut în diverse probleme și în relațiile cu diferite țări.

De asemenea, sînt menționate acțiunile diplomatice în curs de realizare și cele care urmează să fie întreprinse în acest an.

Referindu-se la relațiile cu diferite țări, în raport se spune: „Relațiile americano-române s-au dezvoltat în spirit de cordialitate de la vizitele președintelui Nixon la București în 1969

și președintelui Ceaușescu la Washington în 1970. Dialogul la nivel înalt a fost continuat printr-un număr de vizite la nivelul cabinetului în și din România. Obiectivul Statelor Unite de a dezvolta neîntrerupt legăturile cu România în toate domeniile se bazează pe principii împărțite de ambele țări: respectarea suveranității naționale, drepturi egale, avantaj reciproc și neamestec.

În 1971, administrația a întreprins doi pași importanți pentru promovarea pe mai departe a dezvoltării relațiilor economice romano-americane. La 30 noiembrie președintele a dispus acordarea de facilități de către Banca de export-import pentru comerțul cu România. De asemenea, președintele a cerut Congresului să adopte legislația care să-i autorizeze să negocieze un acord comercial cu România, incluzînd acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate. Comerțul bilateral, cuprînzînd o gamă largă de bunuri, a crescut de la 8 milioane dolari în 1965 la 80 milioane dolari în 1970 și este posibil să fie sporit cu încă 30 la sută. Balanța comercială este mult în favoarea Statelor Unite.

Schimbările culturale și științifice s-au dezvoltat rapid în cadrul acordului de doi ani existent. Numărul vizitatorilor români în S.U.A. în cadrul schimburilor s-a apropiat de 200 în 1971, față de 77 în 1968. Biblioteca Română din New York s-a deschis în decembrie, iar Biblioteca S.U.A. din București a început anul 1972. Cele două guverne au semnat în 1971 acorduri privind cooperarea în domeniile poștelor, folosirii pașnice a energiei nucleare și transporturilor.

La sfîrșitul acestei părți a raportului, W. Rogers s-a referit la negocierile în curs între România și S.U.A. pentru încheierea convenției consulare.

TINERETUL LUMII

„Selecția tăcută”

Ministerul francez al Educației Naționale anunță, în urmă cu câteva săptămîni, suprimarea a 14 000 de burse universitare. Această măsură vine să restrîngă și mai mult numărul burselor (care a făcut, de altfel, în ultimii cinci ani obiectul unor amputări).

de arhitectură din Lyon (publicată în LE FIGARO) că „studenții-lucratori sînt una din cele mai explozate categorii de salariați din Franța de astăzi”. În această ordine de idei, după ce subliniază că dintre studenții siliiți să muncească cite 8-9 ore în activități epuizante se recrutează cei mai mulți așa-numiți „semi-licențiați”, care nu reușesc să-și formeze o specializare, publicația „POLITIQUE HEBDO” scrie cu accente de ironie amărușcă că „foclozul studentului curajos care a devenit medic de cămin noaptea lăzi în Hale nu este decît o excepție care servește drept alibi tuturor celorlora după părerea cărora există și așa desuși studenți (bineînțeleși, în opoziție cu vorbii de care evidențiază raportul direct dintr-o asemenea politică de amputare a burselor și îngreunarea accesului în universități a unei categorii precise de tineri — a tinerilor proveniți din familii cu venituri modeste.

Comentînd fenomenul, observatori a vizităi vorbesc în presa pariziană despre „selecția tăcută”. Observația este pertinentă și ea are la bază date și fapte concludente. Date care evidențiază raportul direct dintr-o asemenea politică de amputare a burselor și îngreunarea accesului în universități a unei categorii precise de tineri — a tinerilor proveniți din familii cu venituri modeste.

„Costul ridicat al studiilor — remarcă LE FIGARO — pune

în discuție problema de a arhitectură din Lyon (publicată în LE FIGARO) că „studenții-lucratori sînt una din cele mai explozate categorii de salariați din Franța de astăzi”. În această ordine de idei, după ce subliniază că dintre studenții siliiți să muncească cite 8-9 ore în activități epuizante se recrutează cei mai mulți așa-numiți „semi-licențiați”, care nu reușesc să-și formeze o specializare, publicația „POLITIQUE HEBDO” scrie cu accente de ironie amărușcă că „foclozul studentului curajos care a devenit medic de cămin noaptea lăzi în Hale nu este decît o excepție care servește drept alibi tuturor celorlora după părerea cărora există și așa desuși studenți (bineînțeleși, în opoziție cu vorbii de care evidențiază raportul direct dintr-o asemenea politică de amputare a burselor și îngreunarea accesului în universități a unei categorii precise de tineri — a tinerilor proveniți din familii cu venituri modeste.

„Costul ridicat al studiilor — remarcă LE FIGARO — pune

● CU 14 000 DE BURSE MAI PUȚIN ● COSTUL RIDICAT AL STUDIILOR ● „O AVENTURĂ CARE SEAMĂNĂ CU CIRCUITUL LA ZIDUL MORȚII”

probleme extrem de complicate tinerilor. Chiar cei care obțin bursă — și ei sînt puțini — zîmbesc numai circa 20 la sută din totalul bursierilor — trebuie să facă echilibrul pentru a o scoate cumva la capăt. Dar cei care obțin așa-numite burse inferioare? Dar cei care își vîd refuzată bursa deși nu au nici un mijloc de întreținere normală? Datele centralizate ale Biroului Universitar de statistică dau răspunsul: se apreciază că, într-un moment sau altul al studiilor lor universitare, 80 la sută din studenți sînt nevoiți să muncescă pentru a se întreține. Din rîndurile bursierilor remarcă aceleași statistici, „mai mult de jumătate muncesc cu jumătate de normă, cu riscul de a nu putea face față examenelor, de a pierde anul și de a pierde totodată bursa din prima extenuării”. Cit despre cei cu mijloace modeste și lipsiți de bursă, ei caută, în majoritate absolută, o slujbă cu normă întreagă sau jumătate de normă, într-o aventură LE FIGARO „într-o aventură care seamănă foarte bine cu circuitul la Zidul Morții și la capătul căreia, cel mai frecvent, se găsește abandonarea studiilor universitare”.

Bineînțeleș, sub presiunea necesităților și lipsiți de o calificare precisă, studenții în goană după o slujbă sînt nevoiți să accepte orice și cu o remunerație derizorie. Ceea ce, evident, în dreptățe pe cei direct vizati, să afirme — așa cum se remarcă într-o scrisoare semnată de un grup de studenți de la Facultatea

salariati cu normă întreagă nu-și termină niciodată studiile; cîțiva dintre ei lucrează o jumătate de normă.

Comentînd ultima suprimare a 14 000 de burse, publicația citată remarcă faptul că „cu sîntă economisită o sumă de bani care cumpără un singur avion Mirage-3” apreciind totodată că, în concepția celor ce au operat amputarea bursei, aceasta este, în mod practic, un mijloc de reducere în cele din urmă cu cîteva mii numărul studenților proveniți din păturile care nu se încumescă pentru a se întreține. „Rîndurile bursierilor remarcă aceleași statistici, „mai mult de jumătate muncesc cu jumătate de normă, cu riscul de a nu putea face față examenelor, de a pierde anul și de a pierde totodată bursa din prima extenuării”. Cit despre cei cu mijloace modeste și lipsiți de bursă, ei caută, în majoritate absolută, o slujbă cu normă întreagă sau jumătate de normă, într-o aventură LE FIGARO „într-o aventură care seamănă foarte bine cu circuitul la Zidul Morții și la capătul căreia, cel mai frecvent, se găsește abandonarea studiilor universitare”.

Bineînțeleș, sub presiunea necesităților și lipsiți de o calificare precisă, studenții în goană după o slujbă sînt nevoiți să accepte orice și cu o remunerație derizorie. Ceea ce, evident, în dreptățe pe cei direct vizati, să afirme — așa cum se remarcă într-o scrisoare semnată de un grup de studenți de la Facultatea

Rezultatele alegerilor preliminare din S.U.A.

Alegătorii din New Hampshire au fost chemați în fața urnelor în cadrul primelor alegeri preliminare, considerate a fi o „repetiție generală” a alegerilor prezidențiale și pentru Congresul din noiembrie a.c.

Pe lista republicanilor, președintele Richard Nixon a obținut 69 la sută din voturile partizanilor acestui partid, Paul McCloskey — 20 la sută și John Ashbrook — 10 la sută. Pe lista democraților, cele mai multe voturi au fost obținute de Edmund Muskie — 48 la sută, urmat de George McGovern — cu 37 la sută. Candidații democrați cu vederi conservatoare, Hartke, Forty și Mills au obținut sub 5 la sută. Electorii statului New Hampshire pentru Convenția Partidului democrat, care urmează să aibă loc în iulie a.c. și-au împărțit voturile între Muskie (11 delegați) și McGovern (9 delegați). Locurile delegaților republicanii au fost repartizate partizanilor lui Richard Nixon. Alegerile constituie nu o competiție între cele două partide, ci o cursă pentru voturi între candidații fiecărui partid în parte. Rezultatele finale ale primelor alegeri din New Hampshire — primete din cele 25 de preliminare care vor avea loc pînă la 27 iunie a.c. — au confirmat, în general, pronosticurile avansate de diverse cotidiane, în urma sondajelor întreprinse, în ultimele luni, în rîndurile alegătorilor.

Presă americană subliniază eșecul total în alegeri al candidaților democrați cu vederi conservatoare și victoria reprezentanților grupurilor moderate și liberale — Muskie și respectiv, Mo Govern. Ambii candidați au subliniat, printre altele, în timpul campaniei lor din New Hampshire, necesitatea încetării bombardamentelor americane în Indochina și a retragerii tuturor trupelor S.U.A. din această zonă.

REPERE AFRICANE Prefaceri în Zambia

Moshi-oo — tunya, nume cu rezonanțe poetice africane, înseamnă „fumul care tună” și descrie exact efectele imenselor nori de apă fiercîntă, asociată cu zgomotul terifiant al revărsărilor cascadei Victoria. De pe o insulă situată la poalele cascadei se poate contempla un adevărat spectacol de lumină și culoare proiectat pe fundalul celorlalte scîmbe și abrupte ale munților. Fluviul Zambezi străbate un pămînt roditor, cu parcuri naturale de o deosebită frumusețe dintre care cel din Valea Luangwa este considerat de specialiști drept cel mai dens populat de fauna africană (22 000 efectanți, 15 000 hipopotami). Capitala, Lusaka, e un oraș care se ridică pe un plan rectangular de străzi, cu blocuri moderne și bulevarde largi. În acest cadru își desfășoară munca sa harnică un popor hotărît să valorifice potențialul natural și uman de care dispune pentru prosperitatea patriei.

res se manifestă pentru construirea unor noi fabrici de cherestea, tutun și morării. Dezvoltarea industriilor și construcțiilor necesită pe zi ce trece un spor de forță de muncă și de aceea autoritățile încurajează participarea mai activă a populației rurale (70 la sută din numărul locuitorilor) la viața industrială.

În ultimii ani au fost alocate fonduri speciale destinate asistenței medicale și învățămîntului. Curentul inovatorilor a adus cu sine și crearea unei număr fără precedent de școli primare și secundare. În prezent, un număr din ce în ce mai mare de studenți urmează cursurile Universității din Lusaka (înființată în 1965), la facultățile de științe naturale, umanistice, medicină, poli-tehnică, pedagogie, agronomie și drept. Studenții zambieni sînt cazați în căminele moderne construite în ultimii ani. Stații alocate, de altfel, aproape 18 la sută din bugetul național pentru învățămînt.

Poporul și tineretul român urmăresc cu simpatie activitatea constructivă a poporului zambian angajat pe drumul dezvoltării economice și sociale independente a patriei sale.

DOINA TOPOR

Bulevardul principal din Lusaka

Tendințele protecționiste au atins în Statele Unite cel mai înalt nivel din anul 1929 — în anul marilor crize economice — a declarat liderul majorității democratice din Camera Reprezentanților la S.U.A., Hale Boggs, la o întîlnire a reprezentanților cercurilor de afaceri americane și japoneze, care se desfașoară la New Orleans, favorizînd asupra implicărilor negative ale acestor tendințe pentru dezvoltarea normală a comerțului internațional, Boggs a pledat în favoarea extinderii relațiilor comerciale ale S.U.A.

Referendum privind aderarea Danemarcei la C.E.E.

● PRIMUL MINISTRU JENS OTTO KRAAJ a anunțat că referendumul național privind aderarea Danemarcei la Piața comună lărgită va avea loc la 2 octombrie a.c. El a precizat că data de octombrie a fost stabilită în urma consilierilor dintre guvernul său minoritar și membrii al grupului parlamentar social-democrat. Rezultatul referendumului este obligatoriu în ceea ce privește aderarea: Danemarca nu va intra în Piața comună dacă majoritatea participanților la referendum se vor declara împotriva acestei intrări.

PE SCURT

● ÎN SALA CLUBULUI UNIVERSITĂȚII DIN BOSTON, statul Massachusetts, a avut loc vînzarea expoziției de pictură și grafică românească contemporană, organizată sub auspiciile Ambasadei României din Washington și ale rectoratului Universității.

28 de ani în junglă... ● DUPĂ DESCOPERIREA în junglele din Insula Guam, la 28 de ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, a unui fost sergent în armata imperială japoneză, Shoichi Yokoi, oficialitate de la Tokio au hotărît efectuarea de cercetări în partea de nord a insulei. Se pare că și alții foști militari niponi se mai află, încă, în hățisurile junglei, trăind într-o stare vecină cu sălbăticia.

● TEHNICIENII DE LA „LABORATORUL DE PROPULSIE REACTIVĂ” al Institutului de tehnologie din California — S.U.A., au realizat, marți, cu succes o corectare a traiectoriei sondelor „Pioneer-10” lansate spre Planeta Jupiter. „Pioneer-10” a fost lansat, joia trecută, de la Cap Kennedy, și nu va ajunge în apropiere de Jupiter decît după 21 de luni.

Parlamentul italian, dizolvat de președintele Giovanni Leone la 28 februarie a.c., a fost convocat marți în sesiune extraordinară pentru a dezbate bugetul, care trebuie să fie aprobat, conform Constituției, cel mai tîrziu pînă la 31 martie. Astfel este aplicată, pentru prima dată din anul 1924, clauza constituțională care prevede posibilitatea convocării Parlamentului dacă a fost dizolvat înainte de expirarea legislației, pentru rezolvarea unor probleme urgente.

ORIENTUL APROPIAT

● PREȘEDINTELE SADAT LA DJEDDAH ● DECLARAȚIA SECRETARULUI GENERAL AL O.U.A.

Președintele Republicii Arabe Egipt, Anwar Sadat, a sosit miercuri la Djeddah într-o vizită oficială, informează agenția MEN. Pe aeroportul din capitala Arabiei Saudite, președintele egiptean a fost întîmpinat de regele Feisal.

În aceeași zi, precizează agenția egipteană, au început convorbirile între președintele Sadat și regele Feisal, la care au luat parte și membrii celor două delegații.

Consiliul ministerial al Organizației Unității Africane (O.U.A.), întrunit la Kampala, a decis să sporească sprijinul acordat mișcărilor de eliberare din sudul A-

friici, a declarat într-o conferință de presă secretarul general al O.U.A., Diallo Telli. „Africa, a spus el, este hotărîtă să nu se fîrlișcă asupra libertății și demnității sale”.

Referindu-se, pe de altă parte, la criza din Orientul Apropiat, Diallo Telli a declarat că O.U.A. este în măsură să contribuie la elaborarea unei soluții în care scop a fost creată o comisie constituită din 10 șefi de stat. Membrii unuia din subcomitetele acestei comisii, a adăugat Diallo Telli, au vizitat deja Egiptul și Israelul pentru a remite recomandările comisiei, care au fost, de asemenea, prezentate și secretarului general al O.N.U., Kurt Waldheim.